

Acest volum este o operă de ficțiune.

Orice asemănare cu persoane, locuri sau evenimente reale este întâmplătoare.

Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor,
pe orice suport, tipărit sau digital, fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

QUANTUM PUBLISHERS

www.quantumpublishers.ro

Email: office@quantumpublishers.ro

Vânzări: vanzari@quantumpublishers.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ALEXANDRU, MĂDĂLINA

Nostalgia pianului fără clape / Mădălina Alexandru. - Domnești :

Quantum Publishers, 2017-

vol.

ISBN 978-606-94206-9-0

Vol. 2. - 2019. - ISBN 978-606-8862-68-2

821.135.1

Tipărit în România

Nostalgia pianului fără clape

volumul 2

Mădălina Alexandru

Sonata numărul douăzeci

Ethan se trezi pe canapeaua din sufragerie, încurjat de ordine. Nu își amintea prea bine ce făcuse în ultimele câteva ore, înainte ca filmul să se fragmenteze, însă faptul că domnea curățenia când el instalase haosul era un aspect care îi determină inima să tresalte preț de o secundă teribilă, animată de speranță nebunească.

Poate totul fusese doar un vis, un coșmar nenorocit! Poate că Charlotte se afla încă acolo, iar el avea să îi surprindă strălucirea din priviri când ea va scoate capul pe ușa bucătăriei pentru a-l chema la masă. Dar nu putea simți mireasma micului dejun, ci doar miroslul de material ars. Doar aroma parfumului ei, stinsă de flăcările brichetei lui. Rememoră calvarul și se cufundă din nou în abis.

Menajera ieși din dormitor și îl salută cuviincios, cu o licărire îngrozită în ochii căprui. I se poruncise să nu pătrundă vreodată în apartament atunci când bărbatul se afla acasă. Nu uitase niciun minut asprimea chipului acestuia în momentul în care o avertizase ferm asupra consecințelor. Ethan detesta să fie deranjat. Se aștepta să fie concediată în febra unei crize nevrotice, iar unicul lucru la care se putea gândi era că asta îi va aduce deopotrivă un val uriaș de ușurare, dar și o grămadă de probleme.

Ethan o urmări în timp ce strângea mătura și mopul – până când degetele i se albiră –, și realiză încă o dată cât de monstru fusese atâta amar de vreme. Nu încercase niciodată să fie îngăduitor față de ceilalți. Nicicând nu dăduse importanță sentimentelor altcuiva în afară de cele proprii. Trăise o viață inutilă și goală, dar Charlotte schimbase asta. Îl impulsionase să își dorească să fie mai bun, iar de aici până la a îndepărta răutatea – sau cărui o parte din ea – nu fusese decât un mic pas pe care îl făcuseră împreună.

— Mulțumesc, Maria! rosti bland. Îți voi mări salariul pentru că serviciile tale sunt întotdeauna impecabile, o

asigură, surprinzându-i oarecum stânjenit mirarea.

Resp Ochii lui purtau urmele adânci ale suferinței și doar acea mască o convinse pe femeie că vorbea serios. Maria se abținu să își afișeze fericirea din respect, dar și de teamă că Ethan s-ar fi putut răzgândi. Era un om imprevizibil și greu de înțeles, iar ea nu voia să-i stârnească mânia.

— Te poți retrage acum, mă descurg, o trezi din visare vocea lui gravă. Îmi poți trimite hainele printr-un curier.

Ethan rămase singur. Luptă cu îndârjire împotriva impulsului de a se abandona amintirilor. Trebuia să se agațe de faptul că facea asta pentru binele pianistei. Era necesar să își folosească întreaga încăpătânare și ambiție pentru acest scop. Când venea vorba de ea, nu voia să fie egoist.

Nu intenționa să nege că îi era foarte greu să ducă la îndeplinire prima decizie altruistă luată, mai ales atunci când îi revnea cu disperare în minte modul în care ochii ei îl imploraseră, la fel cum nu era atât de naiv încât să credă că nu o va mai revedea. Îi era imposibil să se imagineze la câțiva centimetri de ea, fără să-o poată atinge, să-o privească sau să-i zâmbească. Totuși, când momentul avea să vină, trebuia să își folosească întreaga ipocrizie pentru a afișa indiferență.

Chiar dacă ultima lor întâlnire se depărta cu repeziciune, iar vremea se scurgea în liniște deplină, Ethan se străduia tot mai intens să nu se prăbușească. A pierdut șirul zilelor după două luni agonizante, apoi nu a mai reținut nimic legat de asta.

În schimb, s-a pomenit așteptând cu nerăbdare, pentru întâia oară în viață, petrecerea pregătită de doamna Reed în cinstea onomasticii sale. Era năucit de dorul lui Charlotte, lipsa ei durea mai tare ca niciodată, și spera să-o poată vedea.

Deși nu își amintea foarte bine cum petrecuse zilele, era capabil să descrie în detaliu fiecare noapte de-a sa, fiindcă aceleia erau secundele care îi întrețineau iluzia, hrănindu-i inima călcată în picioare de cioburile asimetrice ale sufletului.

Erau clipe în care mergea până într-acolo, încât se întreba de ce nu era suficient de bun pentru ea. Nu prea reușea să doarmă, dar, când asta se întâmpla, se trezea imediat, cu parfumul ei în nară și un loc cumplit de rece lângă el.

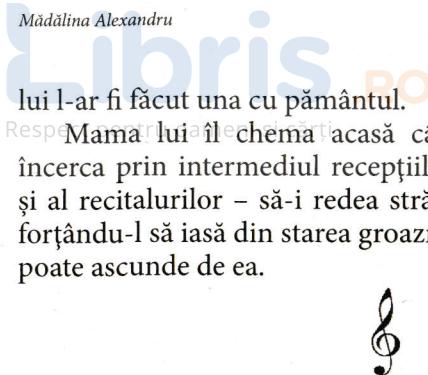
Privea limbile ceasului, care indicau ora unu și patruzeci și unu de minute, și închidea pleoapele de fiecare dată, rugându-se arzător să treacă peste încă o noapte. Sunetul rochiei ei când se așeza pe scaunul de la pian îi umplea urechile și, chiar dacă întreaga casă era promisă întunericului, iar pianul, neatins, muzica degetelor ei delicate îi invada corpul, lăsându-l neputincios.

Dintr-un motiv sau altul, unicul lucru care îl calma și îl împiedica să înnebunească era amintirea ultimului lor sărut. Imaginea nealterată de trecerea vremii punea mereu capăt agoniei în care se cufunda fără greș. Își asculta respirația agitată și își lăsa ochii să alunecă spre ceasul de pe noptieră care indica întotdeauna — ironic și moralizator — ora unu și patruzeci și două de minute, iar el râdea cu ochii în lacrimi, simțind că până și obiectul îl învinovătea.

Încercase, într-o clipă de slăbiciune, să fie cu altcineva. Băuse de acea dată atât de mult, încât Matt jurase că va intra în comă alcoolică. Plecase din bar la brațul unei femei cu care abia dacă schimbase câteva vorbe și se trezise în patul ei, deasupra ei. Aceea a fost ultima seară petrecută încat în alcool până când nu mai știuse de el, amăgindu-se că totul va fi mai bine.

Din acel punct, își readuse, încetul cu încetul, viața pe linia de plutire. Se aruncă în muncă și ridică firma la standarde mai înalte ca oricând, alegând să cânte la pian doar atunci când era obligat. Clapele îi aduceau aminte de ea, pianul îi grava și mai mult în interior prezența diafană lângă el. Uneori, o simțea alături în timp ce mergea pe stradă și îi percepea strângerea degetelor peste ale lui, însă, când întorcea capul, așteptând să-zarească, iluzia dispărea.

Aniversarea sa veni și trecu fără să schimbe ceva. Nu o revăzu pe Charlotte. Chiar dacă o mare parte din el regreta profund, cealaltă se simțea ușurată. S-o aibă din nou în față

lui l-ar fi făcut una cu pământul.

Reșp. Mama lui île chema la casă cât de des găsea ocazia și încerca prin intermediul recepțiilor și al adunărilor – chiar și al recitalurilor – să-i redea strălucirea metalică a ochilor, forțându-l să iasă din starea groaznică pe care își imagina c-o poate ascunde de ea.

Ethan Reed studia oglinda de mai mult de jumătate de oră, însă, în mod curios, nu regăsea nimic cunoscut dincolo de ea. Ochii goi care îl cercetau confuzi și chipul alungit, palid, îi erau cu adevărat străine. Își aranjă încă o dată papionul înainte de a părăsi apartamentul pentru a se întrepta spre reședința Reed. Oare mama lui nu se săturase să îi solicite prezența la niște evenimente unde era simplu spectator, rareori participant?

Pătrunse câteva zeci de minute mai târziu în sufrageria unde licitația începuse deja. Ethan nu avea vreun interes deosebit pentru astfel de întrevederi, dar nu știa de ce anume, de acea dată, era atras în direcția respectivă. Se consola cu gândul că își omora timpul într-un mod agreabil și se aşeză pe unul dintre ultimele scaune, având grija să nu întrerupă discursul celui care prezenta o vază japoneză pictată manual.

— Pornim de la cinci mii de dolari. Cine oferă acest preț? rosti bărbatul.

Ethan trebuia să admită că obiectul era lucrat cu o măiestrie rar întâlnită. Culorile pastelate nu își pierduseră gloria în ciuda testelor la care timpul nemilos le supuse și întruchipau o gheișă însotită de un samurai ce priveau, ținându-se timid de mână, florile de cireș scuturându-se deasupra lor.

— Zece mii de dolari, se auzi vorbind.

— Zece mii de dolari! Oferă cineva mai mult? strigă prezentatorul, entuziasmat.

Sala se cufundă în liniste preț de câteva secunde, iar el știu că tocmai câștigase. Aproape că își dori ca cineva să îl provoace și să îl scoată din monotonia stupidă în care se cufundase cu bună știință. Ideea îi aduse vechea sclipire şireată în priviri,

dar apoi își aminti că, ultima oară când tânjise cu disperare după o provocare, promise mai mult decât putuse duce.

— Zece mii de dolari o dată, de două ori...

— Douăzeci de mii de dolari! rosti altcineva.

Participanții scoaseră la unison un murmur de uimire, iar el însuși fu luat prin surprindere.

Ai grija ce îți dorești, Ethan!

— Treizeci de mii de dolari, propuse din nou, hotărât mai mult ca niciodată ca vaza să îi aparțină.

— Doamnă? întrebă cel din față, așteptând o nouă ofertă din partea rivalei sale.

— Cincizeci de mii de dolari! se auzi iarăși glasul, iar Ethan putu simți satisfacția din tonul ei.

Femeia, pur și simplu, își ieșise din minți! În ciuda aspectului încântător, obiectul nu valora atât de mult. Ethan nu se putu abține să se întrebe cât de departe era dispusă să meargă pentru a obține ceea ce voia. Dar el ce era pregătit să pună la bătaie pentru a ajunge în posesia vasei?

— Șaptezeci de mii de dolari! contraatacă.

— O sută de mii de dolari! ripostă imediat adversara lui.

— Ce luptă strânsă! replică prezentatorul, roșu de emoție.

Șocul îl împiedică să reacționeze. O sută de mii de dolari?! Nu și-o dorise chiar atât de mult! De fapt, în acel moment, era sigur că nu o mai voia deloc. Cum rămânea totuși cu vanitatea lui? Voia să piardă în fața ei? În niciun caz! Se încruntă și se pregăti să revină cu o nouă ofertă, dar auzi ciocanelul lovind pupitrul.

— Vândută domnișoarei White!

Râse sarcastic când realiză că se gândise prea mult și ratase oportunitatea. Senzațiile îl părăsiră, iar el nu mai simți nimic legat de înfrângere. Altădată, ar fi fost nevoie de mult mai puțin pentru a dezlănțui iadul. Era curios totuși s-o întâlnească pe domnișoara care se încăpățâna să îi răpească obiectul.

Întrevederea continuă încă o oră după aceea, însă nu mai reușește să fie atent. Întregul corp vibra de nerăbdare să o cunoască pe câștigătoarea înfrântării de mai devreme.

Era pentru prima oară în ultimele luni când trăsăturile i se reînsuflețeau, iar ochii îi redeveneau ironici, aşa cum fuseseră dintotdeauna.

După încheierea licitației, Caroline Reed îi invită pe oaspeți în sufrageria unde urmău să cineze. Ethan ieși printre primii cu intenția de a afla ceva despre străină. Era sigur că mama lui detinea suficiente informații despre fiecare invitat.

— Ethan, vreau să cunoști pe cineva! distinse tonul poruncitor al Carolinei, iar coincidența îl împinse să surâdă neașteptat. Îi-o prezint pe Christina White.

— Ne-am cunoscut mai devreme, susură glasul ei, același care spusese cu lejeritate enervantă prețul scandalos.

Irisurile ei albastre îl fixară, jucăușe și blânde, iar Ethan îi întoarse zâmbetul. Chipul ei frumos avea un aer copilăros, care îl atrăgea. Părul buclat și blond îi cădea în valuri peste umerii goi, determinându-l să o compare cu Charlotte.

— Este o plăcere să vă cunosc! mărturisi, sărutându-i ușor mâna. Sper să vă bucurați de proaspăta achiziție, căci este o adevărată comoară.

Christina tocmai dăduse o sută de mii de dolari pe o simplă vază, iar Ethan trebuia să admită că nu arăta ca o lunatică. În cel mai rău caz, avea același tip de orgoliu ca al lui.

— De asemenea, chicoti ea. Obiectul de artă reprezintă un dar pentru mama mea, care este colecționară, răspunse, cercetându-l vioi.

— Înțeleg. Va fi un cadou pe care sunt sigur că îl va aprecia.

— Pot doar spera, murmură Christina, luând un aer gânditor, apoi se răzgândi subit. De ce o doreață atât de mult? îl interogă, stăpânită de curiozitate. Tot un cadou pentru cineva important?

— Nu, nu. Admir foarte mult arta japoneză, o lămuri, analizând-o din ce în ce mai prinse de seninătatea ei îmbietoare.

A doua zi, Ethan îi trimitea un buchet de trandafiri albi Christinei, rugând-o politicos să accepte să cineze împreună. Nu exista niciun plan deosebit în spatele solicitării sale – intenționa doar să o cunoască ceva mai bine. Domnișoara White îi atrăsese atenția prin atitudinea inedită și nu avea

niciun motiv să nu recunoască faptul că se bucura de compania ei. Nu înțelegea de ce se simțea atât de bine în preajma cuiva abia întâlnit, însă nu ar fi putut să ignore oportunitatea de a se ridica la suprafață măcar un centimetru. Instinctul îi dicta cu tările să o caute, fiindcă ea avea ceva prețios pentru el: alinarea. Blândețea și căldura ochilor ei îl captivaseră pe deplin, nu într-un sens romantic însă, căci inima lui era ferecată pentru totdeauna.

Spre surprinderea sa, Christina White acceptă invitația pe dată.

— Mulțumesc că ai fost de acord să ne vedem! rosti Ethan după o discuție scurtă despre meniul restaurantului în care se aflau.

— Plăcerea a fost de partea mea! Îmi place compania dumneavoastră, mărturisi Christina fără reținere.

În preajma femeii descoperea inutilitatea măștilor pe care le lua cu el ori de câte ori ieșea în lume, iar această revelație îl liniști.

— Spune-mi mai multe despre tine, Christina, dacă îmi permiti să mă adresez astfel, îndrăznii el.

— Nu sunt foarte multe de spus, începu femeia, iar Ethan avea impresia pentru o clipă scurtă că Charlotte se găsea în fața lui. Dețin o școală de balet, unde lucrez ca profesoară. Sunt o persoană simplă. Un alt om comun, râse ea, îndoșinându-si spusele cu un gest care îl determină pe Ethan să o studieze stâruitar.

Modul în care ea își dădu părul după ureche, descoperind o piele albă și fină, îl împinse pe Ethan să Tânjească după trupul ei, iar asta îl ului. Toate intențiile legate de prietenie păliră complet, lăsându-l descoperit în fața adevărului: ceea ce făcea acum nu era decât o altă tentativă de a se elibera de ghearele trecutului fantomatic. Își dorea să simtă din nou în brațele sale corpul unei femei pentru a-și șterge amărăciunea.

— Ești încă Tânără. Nu ar trebui să faci parte din balet?

— Am fost balerină acum mult timp, afirmă și îl cercetă Rezâmbitoare, dar lui nu îi scăpă lucirea tristă a ochilor ei. M-am accidentat la propriul debut și mi-am distrus șansa de a mai participa la spectacole. Mă bucur, în schimb, de oportunitatea de a face parte din lumea pe care am iubit-o încă din copilărie.

Christina nu pricepea de ce vorbea deschis în fața unui om pe care nu îl cunoștea, dar despre care auzise numeroase povești strigătoare la cer, și în care știa cu siguranță că nu poate avea încredere. Trecutul fusese întotdeauna un subiect delicat pentru ea și evitase să se destăinuie chiar și apropiatilor, dar era chemată de chipul lui frumos și de felul în care Ethan i se adresa. Înainte să realizeze, lăsase garda jos.

— Înțeleg. Îmi pare rău, spuse bărbatul cu sinceritate în timp ce îi prinse degetele pe deasupra mesei, strângându-le în momentul în care ea nu își retrase mâna.

— Sunt fericită în acest fel, deoarece îmi plac mai mult culisele decât scena în sine, se destăinu calmă, recăpătându-și brațul fără vreo intenție de a-l jigni.

Restul cinei se desfășură într-o liniște deplină, deoarece era evident pentru amândoi că se simțeau atrași unul de celălalt, iar fiecare procesa diferit informația. Pe când pentru Ethan acest lucru simboliza evadarea de propriii demoni, pentru Christina reprezenta startul unei noi pasiuni. Nu era genul de femeie care să petreacă doar o noapte în patul cuiva de dragul aventurii, dar Ethan Reed era exact stereotipul unui astfel de bărbat. Poate că nu trebuia să își asume riscul până la urmă.

Christina era conștientă că propunerea lui Ethan de a continua discuția în apartamentul lui era periculoasă. Ar fi trebuit să se simtă ofensată că o scosese la cină doar pentru a o aduce în patul lui, însă, în mod straniu, nu simțea niciun strop de revoltă față de el.

Se aflau în liftul care îi apropia din ce în ce mai repede de locuința lui Ethan. Christina era agitată, realizând că luase o

decizie pripită urmându-l acasă.

Ethan era ferm convins că fusese o greșală de neîndreptat. În adâncul lui, știa clar că nu ar fi putut niciodată să se culce cu o altă femeie. Cât de disperat putea deveni din cauza lui Charlotte? Cât de neglijent cu sine și cu cei din jur? Oare cât de departe mai putea împinge totul?

— Intră, te rog, o pofti amabil.

Christina păși fără ezitare, împăcată deja cu sine. Și ce dacă Ethan Reed se va dovedi a fi tot ceea ce detesta la un bărbat? Pentru moment, în fața lor se desfășura posibilitatea unei seri minunate.

O conduse în sala de repetiții, fiind străbătut subit de nevoia înțepătoare de a atinge clapele instrumentului.

— La loc, îi indică un scaun pe care îl așezase acolo pentru partituri, dar care acum era liber.

Foile zăceaști împrăștiate ca întotdeauna pe pian, iar Ethan privi pentru a nu știu câtă oară pereții tapetați de sonatele compuse pentru Charlotte. Înțelegea că existența lor împiedicase până atunci să se apropie, însă nu avusese forța de a le distrugе, căci reprezentau întreaga fință a femeii pe care o iubea, așa cum o descoperise, părticică cu părticică. Rămâneau unică legătură cu ea.

Christina urmări încântată notele, hipnotizată parcă de ordinea melodiilor. Baletul se găsea într-o strânsă legătură cu armonia produsă de clape, iar ea admirase pe cei ce le stăpâneau arta încă dinainte de a aspira să devină balerină.

Ethan se așeză pe taburet, cu față spre instrumentul care îi frânsese inima de numeroase ori, hrănindu-i constant dorința haotică pentru Charlotte. Undeva, prins între halucinații auditive și vizuale, cufundat în adâncimea ca de marmură a singurătății, conștientiză că va înnebuni în curând, iar nimeni nu putea face absolut nimic în legătură cu asta.

— Cântă-mi, te rog, una dintre ariile de aici, îl întrerupse vocea blajină a Christinei.

Ethan tresări. Să atingă notele inundate de fință ei, ca și cum ar fi sunat-o pentru a-i auzi vocea incredibil de dulce era demență curată!